

να κατάσταση και θα κερδίζω τα λεπτά που χρειάζονται. Ο φίλος μας ο Πιερότ θα μου βρεί εύκολα μια τέτοια θέση.

— Αλήθεια, Ζάκ, τόν βλέπεις συχνά τόν Πιερότ;

— Ναι, πολύ συχνά. Τό βράδυ ακούω και μουσική.

— Τι λές! Ο Πιερότ είναι μουσικός;

— Όχι, αδελφέ, ο Πιερότ! Η κόρη του.

— Μπᾶ, έχει και κόρη ο Πιερότ; . . . Γιατί πές μου, Ζάκ, είναι καλό κορίτσι ή δεσποινίς Πιερότ;

— Τι ν' αδιά πού με ρωτᾶς τώρα, Δανιήλ! Πᾶμε καλύτερα νά πλαγιασούμε, γιατί είν' ἄργά, κι ἄλλη φορά θά σοῦ πῶ γιά τή δεσποινίδα Πιερότ.

Καί γιά ν' ἀλλάξει κουθέντα, ὁ Ζάκ ἄρχισε νά στρώνει τὸ κρεβάτι προσεχτικά προσεχτικά, σά γεροντοκόρη

Κοιμόμαστε κι' οἱ δυὸ σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι καθὼς κοιμόμαστε μαζί καί στὸ κρεβάτι τοῦ σπιτιοῦ μας στὸ Δυόν.

— Θυμάσαι πού πλαγιάζαμε καί διαβάζαμε μυθιστορήματα, λέει ὁ Ζάκ, κι' ὁ μπαμπᾶς φώναζε ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρα: Σβύστε τὸ φῶς γιατί σηκώνομαι!

Ὁ Ζάκ τὰ θυμάται ἔλα. Κι' ἀπὸ θύμηση σὲ θύμηση, ἡ ὥρα περνᾶ καί τὸ ρολόγι τῆς ἐκκλησίας χτυπᾶ μεσάνυχτα.

— Ἐλα τώρα, καληνύχτα! . . . λέει ὁ Ζάκ.

Μὰ σὲ λίγο πάλι τὸν ἐκούω νά γελάει.

— Τι γελάς Ζάκ;

— Θυμήθηκα τὸν ἀδελφὸ Μικὸ στὸ ἱεροδιδασκαλεῖο. Θυμάσαι τότε πού εἴμαστε παπαδάκια;

— Πῶς δὲν τὸ θυμάμαι! . . .

Καί γελάει πάλι καί φλυαροῦμε κάμποση ὥρα . . .

— Σιωπὴ τώρα! . . . φάγει! . . . πρέπει νά κοιμηθοῦμε!

Μὰ σὲ λίγο πάλι τὰ ἴδια:

— Θυμάσαι, Ζάκ, τὸ Ρουζὲ στὸ ἐργαστήσιο;

— Ἀκούς ἐκεῖ ἀν τὸν θυμάμαι! . . .

Ἄλλα γέλια πάλι κι' ἄλλη φλυαρία.

Σαφνικὰ ὁμως ἕνα δυνατὸ χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα κι' ἀκολουθεῖ βαθεῖα σιωπὴ.

— Τι εἶναι, Ζάκ; ρωτῶ σιγά-σιγά.

— Εἶναι ὁ Ἄσπρος Κοῦκος, μοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἀδερφός μου με τὴν ἴδια σιγανή φωνή.

— Ποῖος Ἄσπρος Κοῦκος;

— Σὸτ! Πιὸ σιγά. Ὁ Ἄσπρος Κοῦκος εἶναι γειτόνισά μας. Χτυπᾶ γιατί δὲν τὴν ἀφίνομε νά κοιμηθεῖ.

— Καί τὴ λένε Ἄσπρος Κοῦκος αὐτὴ τὴ γειτόνισσα; Τι ὄνομα εἶν' αὐτό; Καί τί εἶδους ἄνθρωπος εἶναι;

— Ὁ τὴν ἰδεῖς καί θά κρίνεις . . .

Κάποτε θά τὴν ἀπαντήσεις στὴ σκάλα . . . Τώρα ὁμως πρέπει νά πάψομε, γιατί θά θυμώσει με τὰ σωστά της.

Ὁ Ζάκ σβύνει τὸ κεφάλι, καί τὰ δυὸ ἀδελφία κοιμούνται ὡς τὸ πρῶτ' ὄαν τ' ἀρνάκια.

E'

Ὁ Ἄσπρος Κοῦκος κι' ἡ Κυρία τοῦ πρώτου

Ὅταν περνῶ καμμιά φορά ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ καί βλέπω τὸ ρολόγι του, συλλογίζομαι πῶσες ὥρες ξένοιαστῆς χαρᾶς ἔχει χτυπήσει γιά τὸν Πιτσιρίκο, τὴν ἐποχὴ πού καθίταν στὸ τραπέζακι του, μπροστὰ στὸ παράθυρο, κι' ἔγραφε στίχους.

Σηκωνόμαστε πρῶτ-πρῶτ. Ὁ Ζάκ ἔπιανε ἀμέσως τὸ νοικοκυριό. Ἐφεργε νερό, σάρωνε, τακτοποιοῦσε τὸ τραπέζι μου. Στὴν ἀρχὴ τὸν βοηθοῦσα κι' ἐγὼ καί κατέβαινα στὴν αὐλὴ νά γεμίσω τὴ στάμνα Ὁ Πιτσιρίκος ἦταν πολὺ μ' αἰδοῦχος καί δὲν ἤθελε νά τὸν βλέπουν με τὶς ἀστειεὶς γαλόσσες στὰ πόδια καί με

τὴ στάμνα στὸ χέρι, νά κουβαλᾷ νερό. Ἄλλὰ τὴν πρωινὴ αὐτὴ ὥρα, εἰτωχῶς, δὲν ἦταν ψυχὴ στὴν αὐλὴ. Ἐκτός ἀπὸ κανέναν ὑπηρετῆ ἢ τὸ θυρωρό. Ἐνα πρῶτ' ὁμως, καθὼς ἀνέβαινα με τὴν στάμνα μου γεμάτη, βρέθηκα στὸ πρῶτο πάτωμα, πρόσωπο με πρόσωπο, με μιὰ κυρία, πού κατέβαινε. Ἦταν ἀγέρωχη βιάδιζε ὑπεροπτικὰ καί κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα βιβλίο. Ἐγὼ ντροπιάστηκα πού με εἶδε με τὰ καουτσούκι κι' ἔκαμα ἀπό νά περάσει. Ἐκείνη με κοίταξε καθὼς περνοῦσε σά βασίλισσα, φάνηκε σὰ νά χαμογέλασε κι' ἔφυγε . . .

Ὅταν ἀνέβηκα ἀπάνω, ἦμουν καταφουρκισμένος.
— Ζάκ, ἔπαθα αὐτὸ κι' αὐτὸ . . . Εἶναι μεγάλος ἐξευτελισμός, νά με βλέπουν ἄνθρωποι καθὼς πρέπει νά νεροκουβαλῶ σ' αὐτὰ τὰ χάλια! . . . (Ἀκολουθεῖ)

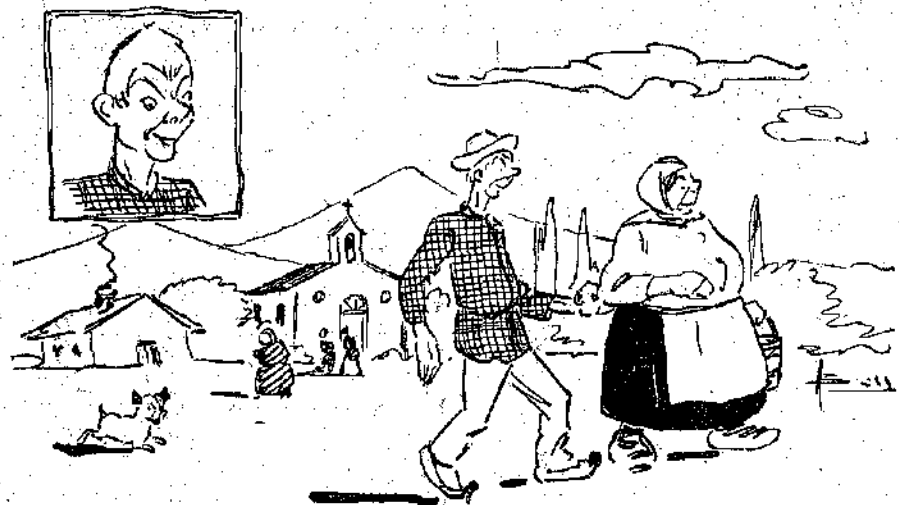
Σ Π Ι Ρ Τ Ο Μ Ο Ν Α Χ Ο

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

A'

Ἡ κυρὰ-Γιάνναινα, ἡ χήρα, ἔχει ἕνα μοναχογιό, πού τὸν λένε Ἄκσιμμά. Ἐτσι τὸν ἔβγαλε ὁ γονιός του, γιατί τόχε τῆρι σ' αὐτὸ τὸν ἅγιο. Μὰ εἶτε ὁ ἅγιος φταίει— πού δὲν τὸ πιστεύω, — εἶτε ὁ γονιός, — πού κι' αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω, — τὸ βέβαιον εἶναι πὼς ὁ γιός τῆς κυρὰ-Γιάνναινας δὲν βγῆκε πολὺ ξευπνο παιδί. Δηλαδή κάθε ἄλλο . . .

Ὅταν πέθανε ὁ κυρ-Γιάννης, ὁ πατέρας του, ὁ Ἄκσιμμάς ἦταν δώδεκα



χρονῶν. Κι' ἐπειδὴ ἡ χήρα δὲν εἶχε πιά ἀφθονὰ τὰ μέσα, ἀποφάσισε νά τὸν στείλῃ στὴ χώρα νά δουλέψῃ. Φαίνεται ὁμως πὼς ὁ Ἄκσιμμάς δὲν τὰ κατάφερε καθόλου κατ' ἐξοχή, ὅστερα ἀπὸ ἕνα-δυὸ χρόνια, γίησε πάλι στὸ χωριό.

Πολλὰ ἔλεγαν γιά τὴν κουταμάρα του. Ἡ μητέρα του ὁμως δὲν ἀκούγε τίποτα κι' εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ὁ Ψιμάκης της, ὅπως τὸν ἔλεγε, ἦταν παιδί σὰν ἔλα τὰ παιδιὰ. Ἐπειδὴ μάλιστα τὸν ἔβλεπε ψηλό, γερό, σφέλτο, πρόθυμο κι' ὑπάκουο, — καί νά ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἔλ' αὐτὰ τὰ εἶχε ὁ Ἄκσιμμάς, — τὸν θεωροῦσε καλύτερο κι' ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιὰ, καί καμάρωνε πολὺ δταν ἔβγαινε ἔξω μαζί του. Εἶχ' ἕνα ὑψος σὰ νᾶλεγε:

— Ἰδέστε γιὸ πού τὸν ἔχω ἐγὼ! Τεφαρίκι!

Μὰ οἱ χωριανοὶ κρυφογελοῦσαν. Κι' ἔλεγαν μεταξύ τους κοροϊδευτικά:

— Σπίρτο μονάχο ὁ γιός τῆς κυρὰ Γιάνναινας! . . .

Παρακίτῳ θά ἰδοῦμε ποῖος εἶχε δίκιο: ἡ μητέρα πού καμάρωνε τὸ γιὸ της, ἢ ὁ κόσμος πού τὸν εἶχε γιά κουντό;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

νας ανθρώπου : — Κου... κου... βουάά...
 Τὰ μάτια της κουκουβάγιας ελαμπάν κι' στραφταν τώρα τρομερά. Τὰ πουλιά, οι σύντροφοί της, την καλούσαν στα σκοτάδια, στην ελευθερία. Με λύσσα χόθηκε στο σκοινί, να τὸ φάει, να τὸ ξεκάνη. Καί σὰ λίγο, ἀνυπόμονη και βιαστική, ἀπλωσε πάλι τις φτερούγες

της κι' ἀθόρυβα και μαλακά ἔσχισε δ'πως ἄλλοτε τὸν ἀέρα. Δὲν πέταξε ποὺ μακριά. Στάθηκε στὸ πρῶτο κλαρί ποὺ βροῖκε, νὰ διαλαλήση στὸ δάσος τὴν ελευθερία της :

— Κου... κου... βουάά ! Εἶμαι πάλι μαζί σας !

ΜΙΚ. Β. ΣΤΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ BRUYÈRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κι' ἐμεῖς στὴ θειά σας!

Κι' ἀξάφνα ἡ ἴδια ἰδέα περνάει ἀπ' ἑλῶν τὸ μυαλό.

— Ἄν ἀλλάζουμε ;

Ποῖος τὸ εἶπε πρῶτος; Ἄγνωστο. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ἔλοι δέχθησαν τὴν ἰδέα αὐτὴ μ' ἐνθουσιασμό.

— Ἐξοχο σχέδιο, νὰ τὸ κάνουμε, νὰ τὸ κάνουμε.

— Ἀδύνατο, λέει ὁ Παῦλος ἀπελπισμένος.

Ὁ Γιαννάκης ἔμως ξαναδίνει σ' ἑλοὺς τὴν ἐλπίδα.

— Γιατί ἀδύνατο; λέει χαμογελώντας πονηρά. Ἀπεναντίας, εἶναι πολὺ δυνατό. Ἀπλοῦστατα θ' ἀλλάξουμε τὰ φορέματά μας.

— Ἀλλά, λέει ἡ Μαργαρίτα, θὰ μὰς ἀναγνωρίσουν ἀπ' τὰ μαλλιά μας.

Αὐτὸ τοὺς παγώνει ἑλοὺς. Ἀλλά και πάλι ὁ ἐφευρετικὸς Γιαννάκης βρίσκει τὴ λύση :

— Δὲ θὰ μὰς ἀναγνωρίσουν καθόλου. Τὴν ὥρα ποὺ τρώμε, ἡ θειά Ἀγλαΐα, ποὺ φοβάται τις μύγες κλείνει ἐντελῶς τις γρίλλιες ἀπὸ τὰ παράθυρα· ἔτσι ὥστε στὴν κάμαρα εἶναι σχεδὸν σκοτάδι. Λοιπὸν δὲν θὰ δῆ τις κοιτᾶδες σας.

— Ναι, ἀλλά ὁ θεῖος Βαρνάβας, ποὺ τ' ἀνοίγει ἑλα διάπλατα, θὰ δῆ τὰ κουρεμένα σας κεφάλια.

— Ἐ, τότε θὰ τοῦ ποῦμε ὅτι ὁ ἥλιος ποὺ πέφτει στὰ πρόσωπά μας, μὰς φέρνει πονοκέφαλο, και θὰ κρατήσουμε τὰ καπέλά μας

Τὸ σχέδιο αὐτὸ τοὺς ἐνθουσιάζει δ'λους και δὲν σκέπτονται παρὰ νὰ τὸ θέσουν τὸ ταχύτερο σ' ἐφαρμογή. Ἀξάφνα ἔμως ἔλοι βάζουν μιά φωνή!

— Κι' ὁ Ζοζὸς; Αὐτὸς δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ, μὰ και δὲν ὑπάρχει τέταρτο κορίτσι.

Ἡ καρδιά ἔμως τοῦ Ζοζοῦ, ἡ μάλλον τὸ λαίμαργο στομαχάκι του, ἔκανε κίχλας τὴν ἐκλογὴ του.

— Ζὲν μ' ἀλέσει τὸ σπιτάδο, δηλώνει. Μ' ἀλέσουν καλύτερα ττηγανίτες κι' ἡ θειά Ἀγλαΐα

Ἔτσι ὑπερικήθηκε κι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο, σπουδαιότατο πρόσκομμα. Δὲν μένει παρὰ νὰ κάνοισθοῦν οἱ τελευταῖες λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου. Τὸ δυσκολότερο θὰ εἶναι νὰ μποῦν στὸ σπιτί, χωρὶς ν' ἀναγνωρισθοῦν. Ἄμα καθήσουν πιά στὸ τραπέζι, ἑλα θὰ τελειώσουν κατ' εὐχὴν, ἐν δὲν τοὺς προδώσῃ καμμιά ἀπειροκείφια. Οἱ συνένοχοι δίνουν μύριες συστάσεις και συμβουλὲς μεταξύ τους.

Ἡ ὥρα ἔμως τοῦ φαγητοῦ ἐπλησίασε. Γρήγορα ν' ἀλλάχθοῦν τὰ φορέματα, προτοῦ ὁ Σουλπίκιος και τὸ κουδούνι τοῦ καλέσουν ἑλο τὸν κόσμο στὸ σπιτί.

Τὰ κορίτσια κρύβονται πίσω ἀπὸ ἑνα

θάμνο και βγάζουν τις σκούρες τους ποδιές, ἐνὼ τ' ἀγόρια τοὺς πετοῦν τις δικές τους πάνω ἀπὸ τὴ κλαριά. Σὲ πέντε λεπτά ἡ μεταμόρφωση εἶναι τελεία και γίνεται ἡ συνάντηση.

— Καλέ, μὰς πηγαίνουν πολὺ ὥραϊα τὰ νέα μας κοστοῦμια! δηλώνουν ἑλοι.

Πραγματικῶς, τ' ἀγόρια μὲ τις μπλε μπλουζὲς και τις πέτσινες ζώνες, ἔχουν ἑνα ὕψος ἀρρενωπῶ, ἐνὼ οἱ ζωηρόχρωμες ποδιές, μὲ τις κίτρινες τουλίπες, πέρνουν μιά ξεχωριστὴ χάρη στὰ κορίτσια.

Μόνον ὁ Ζοζὸς ποὺ δὲν παραπονιέται γιὰ τὴν τύχη του, κράτησε τὴν κτηροπρασίνη ποδιά του και τὸν τριανταφυλένιο φιάκο του.

Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται τὸ κουδούνι τοῦ φαγητοῦ, ποὺ τὸ χτυπάει ὁ Σουλπίκιος. Ἐμπρός, σ' ἐφοδο! Τῆ φορὰ αὐτὴ δὲν πρόκειται γιὰ τὴν κατάκτηση ἑνὸς φαγκαστικῶ χαρκακώματος, ἀλλὰ ἑνὸς πραγματικῶ σπιτάδου. Τὰ πόδια λοιπὸν τῶν ἀγοριῶν ἀνοίγονται ἑσο τὸ δυνατό περισσότερο.

Ἡ Πουλχερία στέκεται στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, ἀλλὰ τί μπορεῖ νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ τρελλὸ ἑκείνο ἀνακάτωμα τῶν μπλε και πράσινων ποδιῶν; Σαναγουρίζει λοιπὸν πίσω στὴν κουζίνα της κι' ἐτοιμάζει τὴ σουπιέρα.

Μὲ βήμα σταθερὸ, τ' ἀγοροκόριτσα διευθύνονται στὸ διαμέριμα τῆς θειάς Ἀγλαΐας, και τὰ κοριτσοάγορα στοῦ θεῖου Βαρνάβα. Κι' οἱ δύο δμάδες συναντῶνται πάλι στὴν τραπεζαρία ἑπως πάντα, μὰ σὲ ἀντίθετη πλευρὰ αὐτῆ, τῆ φορὰ.

Και γιὰ φαντάσου τύχη! Και τὰ δύο χωρίσματα εἶναι σήμερα βυθισμένα σ' ἑνα γλυκὸ ἡμίφωτο, τόσο εὐνοϊκὸ γιὰ τὰ σχέδια τῶν συνομητῶν. Ὁ Σουλπίκιος φέρνοντας τὴ σουπιέρα, ἐξηγεῖ :

— Κάμετε σιγά, δεσποινίδες, γιὰτι ὁ κύριος ἔχει φοβερὸ πονοκέφαλο.

Οἱ «δεσποινίδες» κάνουνται στὶς θέσεις τους, χωρὶς νὰ κάνουν καθόλου θόρυβο. Ἀκόμη κι' ὁ ταραξίας ὁ Πέτρος εἶναι σήμερα προσεκτικὸς και μιμνῆται τὴν Ἐλενίτσα μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία.

Κι' οἱ τρεῖς συνένοχοι εὐλογοῦν τὸν πονοκέφαλο τοῦ δυστυχισμένου θεῖου Βαρνάβα. Αὐτὸς κἀθησε κίχλας στὸ τραπέζι και μόλις ἀνοίγει τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν πόνο... Τὰ πιάτα εἶναι γεμάτα σουπὰ κι' ἑλοι τρώνε μὲ ἡσυχία.

Ἔτσι τὸ πρῶτο πιάτο πέρνάει χωρὶς κανένα ἐπιασῶδιο. Μιά ἀσυνήθιστη σιωπὴ βασιλεύει σ' ἑλη τὴν τραπεζαρία.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς θειάς Ἀγλαΐας, ποὺ λέει στοὺς «ἀνεψιούς» της.

— Εἴσατε πολὺ φρόνιμα σήμερα, παιδιὰ μου.

Ἡ ἀπρόβλεπτη αὐτὴ ἡμέρια εἰ-



— Ναι, εἶναι πολὺ σοβαρὰ μαλωμένοι... (Σελ. 499, στ. β'.)

χαρισται και τοὺς δύο γέροντες, ποὺ κουρασμένοι ἀπὸ τὴν πνευρηρὴ ζῆστη, ἔχουν χάσει τὴ συνθησιμένη ἐξυδερκεία τους.

Ἄλα πηγαίνουν λοιπὸν λαμπρὰ ἑως τὴν ἀφιξὴ τοῦ σπιτάδου. Νὰ ἐπιτέλους ὁ Σουλπίκιος, ποὺ φέρνει τὸ περίφημο αὐτὸ φαγητὸ και τὸ τοποθετεῖ μπροστά στὸ θεῖο Βαρνάβα. Ὁ θεῖος ἀρχίζει νὰ σερβίρῃ τις ἀνεψιές του, ποὺ λένε ἑλα «εὐχαριστῶ», μὲ σιγανὴ φωνή, και μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι· κι' ὁ θεῖος, καταμαγευμένος μὲ τὴ φρονιμάδα και τὴ διακρίση τῶν ἀνεψιῶν του, οὔτε σκέπτεται κἀν νὰ τις κοιτάξῃ μὲ μεγαλύτερη προσοχή. Ἐχει βγάλει μάλιστα και τὰ γυαλιὰ του και μόλις ποὺ διακρίνει τὸ φαγητὸ ποὺ εἶναι στὸ πιάτο του. Δὲν συλλογίζεται τίποτε ἄλλο παρὰ πότε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ τραπέζι γιὰ νὰ πᾶν νὰ ξαπλωθῇ στὸ κρεβάτι του.

Ὁ Σουλπίκιος ἔμως, δὲν ἔχει πονοκέφαλο κι' ἡ δραση του εἶναι λαμπρῆ. Μέσα στὸ μισοσκόταδο λοιπὸν ἀντιλαμβάνεται ἀξάφνα μὲ τρέμο, ὅτι οἱ «δεσποινίδες» ἔχουν τὰ μαλλιά τους κουρεμένα σύρριζα! Καταταραγμένος γι' αὐτὴ του τὴν ἀνακάλυξη, βρίσκει μιά πρόφαση, γιὰ νὰ τρέξῃ στὴν κουζίνα ἑπου συναντᾷ τὴ Ζωή.

— Ἀχ, Ζωή, λέει πέφτοντας σὲ μιά καρέκλα, ἀν ἤξερες τί ἔκαναν οἱ ἀνεψιές τοῦ κυρίου! Κούρασαν τὰ μαλλιά τους!

— Ὅχι δά, λέει μὲ δυσπιστία ἡ Ζωή. Δὲν εἶναι δυνατό.

— Μὰ δὲν πιστεύω νὰ οὐνευτέρηκα.

Ἄφου τὰ κεφάλια τους εἶναι κουρεμμένα σύρριζα!

Σύρριζα κουρεμμένα! Ἡ Ζωὴ θέλει νὰ διευκρινίσῃ τὸ μυστήριο και, καθὼς ἀκούγεται τὸ κουδούνι τῆς τραπεζαρίας, τρέχει αὐτὴ ἀντὶ γιὰ τὸν Σουλπίκιο.

Ἡ Ζωὴ, ποὺ δὲν βλέπει καλὰ στὸ σκοτάδι, σπρώχνει κατὰ λάθος δῆθεν τὴν τρίτη «δεσποινίδα». Ἡ πειστέτα πέφτει, ἡ Ζωὴ σκύβει γιὰ νὰ τὴν σηκώσῃ, ἡ «δεσποινίς», ἐξ ἐνόστικτου κάνει τὸ ἴδιο, κι' αὐτὴ τῆ φορὰ ἡ Ζωὴ δὲν ἔχει κιά ἀμφιβολία. Τὸ κεφάλι τῆς Ἐλενίτσας εἶναι πραγματικῶς κουρεμμένο σύρριζα.

Συγχρόνως ἔμως ἡ Ζωὴ διακρίνει τὰ πονηρὰ ματάκια και τὰ κόκκινα μάγουλα τοῦ Πέτρου, και καταλαβαίνοντας τὴν ἀλήθεια, τρέχει γρήγορα στὴν κουζίνα γιὰ νὰ γελᾷ μὲ τὴν ἡσυχία της.

Μολαταῦτα, κι' ἀπ' τις δύο πλευρὲς τῆς τραπεζαρίας, τὸ γεῦμα ἐξακολουθεῖ ἡρεμο... στὴν ἐπιφάνεια γιὰτι ἀν ὁ θεῖος Βαρνάβας εἶναι ἀδιάθετος, ἡ θειά Ἀγλαΐα ἔμως εἶναι λαμπρὰ στὴν υγεία της και τὰ μάτια της ἀνακάλυψαν κίχλας τὴν ἀπάτη. Μὰ δὲν λέει ἀκόμη τίποτε, γιὰτι θέλει νὰ δῆ ὅς ποὺ θὰ φθάσῃ τὸ θράσος τῶν ἐνόχων.

Οἱ ἔνοχοι ὥστόσο τρώνε ὅαν νὰ μὴν εἶχαν κάνει τίποτε ἀπολύτως. Στὴν ἀρι-

στερὴ πλευρὰ, τὸ σπιτάδο ἐξαφανίστηκε κίχλας ἀπὸ τις ἐπανεπιλημένες ἐπιθέσεις τῶν ἀγοριῶν. Στὴ δεξιά, τὰ φασιολάκια τελείωσαν κι' ἑπου γάναυ θὰ παρουσιασθοῦν οἱ ττηγανίτες.

Ἡ θειά Ἀγλαΐα ἔχει τὸ σχέδιό της! Ἀποφάσισε νὰ περιμένῃ τὸ τέλος τοῦ γεύματος χωρὶς νὰ ἐπέμβῃ. Εἶχε κάνει ἔμως τὸ λογαριασμὸ της χωρὶς τὴν Πουλχερία.

Ἡ γριὰ ὑπηρέτρια, στὴν ὁποία ἡ δια-



«Τὸ κουδούνι τοῦ φαγητοῦ». (Σελ. 510, στ. γ'.)

γωγὴ τῶν ἀγοριῶν φαίνεται σήμερα πολὺ παράξενη, ἔκανε ἀξάφνα τὴν ἀνακάλυψη ὅτι τὰ μαλλιά τῶν μικρῶν ξένων τους εἶναι ἐξαιρετικὰ σήμερα φουντωτά.

Πραγματικῶς, γιὰ νὰ μοιάζουν περισσότερο μὲ ἀγόρια, τὰ τρία κορίτσια τὺλιξαν τις κοιτᾶδες τους γύρω στὸ κεφάλι τους. Ἔτσι μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα μποροῦσε κανεὶς νὰ γελαστῇ, μὲ μιά δευτέρη ἔμως πὺδ προσεκτικὴ ἐξέταση, ἡ ἀπάτη φανερονόταν ἀμέσως.

Τὴν ἴδια ὥρα, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ παραβάν, ὁ θεῖος Βαρνάβας παρατηρεῖ κι' αὐτὸς ὅτι οἱ φωνές τῶν ἀνεψιῶν του εἶναι σήμερα πὺδ χοντρές ἀπὸ τις ἄλλες μέρες, και τὰ μάτια του ἀρχίζουν νὰ γυαλίζουν παράδοξα. Μέσα στὸ μισόφωτο. Δὲν λέει ἀκόμη τίποτε, ἀλλὰ ἡ θύελλα σχηματίζεται πάνω ἀπὸ τὰ κε-

φάλια τῶν ἐνόχων, εἶναι ἑτοιμὴ νὰ ξεσπάσῃ. Οἱ συνωμότες ὅς τότε, ἀμέριμνες, ξεχνοῦν τις ἀρχικὲς τους προφυλάξεις, ξεθαρρεῦνται περισσότερο, μιλοῦν δυνατότερα, κάνουν χειρονομίες και...

Κι' ἡ Πουλχερία ἀρχίζει ἐπιτέλους νὰ ὑπαπεύεται τὴν ἀλήθεια. Καί στὸ τέλος, μὴ μπορώντας πιά νὰ βαστάξῃ περισσότερο, ἀρπάζει τὸν ὑποτιθέμενο Γιαννάκη ἀπὸ τοὺς ὤμους.

— Τὰ μαλλιά σας εἶναι σήμερα πολὺ μακριὰ, μικρὲ μου κύρια, λέει μὲ μιά φωνή, ποὺ παγώνει τὸ αἷμα ἑλων τῶν ἐνόχων.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ θεῖος Βαρνάβας, ποὺ ἀκουσε κι' αὐτὸς και τὰ κατάλαβε ἑλα, ξεχνάει τὸν πονοκέφαλό του.

— Τὰ μαλλιά σας εἶναι πολὺ κοντὰ σήμερα, δεσποινίδες μου! φωνάζει μὲ τὴ βροντερὴ φωνὴ του!

Ἡ Πουλχερία τρέχει στὸ παράθυρο κι' ἀνοίγει τις γρίλλιες.

Τὸ χρυσὸ φῶς τοῦ ἡλίου πλημμυρίζει τὸ δωμάτιο κι' ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθεια. Οἱ ἔνοχοι ντροπιασμένοι δὲν ξέρουν ποῦ νὰ κρυφθοῦν.

Ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου Βαρνάβα, τρέχει κι' ὁ Σουλπίκιος στὴν τραπεζαρία και μένει ἀπολιθωμένος μπροστά στὸ θέαμα, ἐνὼ ἡ Μαρία κι' ἡ Ζωὴ κάνουν κι' αὐτὲς τὴν ἐμφάνισή τους ἀπὸ κάθε πλευρὰ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Πρωτοφάνηκε ἡ θάλασσα, ἔρημη, ὅταν ἔσποδσε καταπάνω μας βροχή — ὁ μουσαμάς, ὁ δρόμος ἔβρεχονταν κι' ἔσκούρνανε ἡ ἀσπαρτὴ ἔξοχῃ.

Γυμνοὶ πότεσο οἱ τόποι, — τοὺς ταιριάζει τέτοια ἀτμόσφαιρα, παρὰ ξαστεριά: Νοῦβερης, βορρῶς στὸ βάθος, νὰ χαράξῃ στενὴ θάλασσα μέσα στὴ στεριά.

Πάνω στὸ κόκκινο χῶμα, ἐσβηνόταν αὐλάκια ἀπὸ τροχοῦς, κατημιαισῆς παλιές, — τὸ πέρασμά μας ποὺ ἐπιανύονταν σ' ἀνεμοβρόχια κι' ἀνεμοθαλασσῆς.

Μὰ τί κρόσχαρη πέρασῃ ὅλη ἡ μέρα! Ἐνα σφοδρὸ κορίτσια γελαστὰ, συντροφιάς, μοναξιάς, πὺδ πέρα, τραγουδιστὲς λαλιές, ἐσφωρητά.

Δὲ βούιζε ὁ λόγγος μὲ τὰ χλωρὰ σχοῖνα ἀπὸ εὐθυμίας προσποίηση: πὺδ πολὺ πουλιῶν κοκάδια ἐμοιάζαν, ἀπὸ κείνα ποὺ ἡ ἀνοιχτὴ ἄλλου τόπου δὲν καλεῖ.

Σύναξη ἀπὸ παιδιὰ, χαριτωμένη, κινῆγησε ὅς ἀπάνω στὶς κορφές τῆ κιοκοσπινῆ χάρα, κρυμμένη στὰ σίδεντρα και στὶς κακοτοπιές.

Μιά μέρα! δίχως χρέος και δίχως ἐννοια τόσο τὸ ξάφνιασμα. ὀση κ' ἡ χαρὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ, τ' ἄλλοιωτικὰ, τὰ ξένα, ποὺ γυροῦσαν, σφόδρας, χωρὶς σισρά.

Ἀργότερα, ἡ λιπαράδα. Στ' ἄσπρα βρόχια, κἀθετὴ, ἔπεσε ἀπ' τὴ συννεφιά, σὰ νὰ εἴηλευε, ἡ ἤθελε μόνάχα νὰ μοιραστῇ κι' αὐτὴ τὴ συντροφιά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Αγαπητοί μου,

Α διαβάσατε ίσως στις εφημερίδες, ή θακούσατε να το λένε, πως στις 6 του Οχτώβρη θα γίνη στις Αθήνας ένα Συνέδριο Ειρήνης. Θάρθουν απ' όλα τον κόσμο διάφοροι σοφοί, θα βρουν εδώ τους δικούς μας, και θα συζητήσουν ένα σωρό θέματα σχετικά με το νεοειρηνοποιήσασθαι οί μάλιστα οι ειρηνοφιλοι. Προδλίγου διάβαζα τον κατάλογο των θεμάτων που έχουν υποβάλει προς συζήτηση οι δικοί μας. Ο κ. Στρέϊτ, π.χ., επί της συμφωνίας Μπριάν-Κέλλογκ, ο κ. Σπυρόπουλος επί της υποχωρητικής ανακωχής, ο κ. Παπαναστασίου επί της δημοσπονδίας των λαών, ο κ. Ξελευθεριάδης επί των μειονοτήτων, και καθέξής. Κι' αφού συζητήσουν για όλ' αυτά, και καταλήξουν σε συμπεράσματα, και λάβουν αποφάσεις, κι' εκφράσουν ευχές, οι άνετροί θα διασκεδάσουν με τις διάφορες γιορτές που θα γίνουν εδώ προς τιμή τους, δεξιώσεις, παραστάσεις, αναπαράστασεις, συναστροφές, γεύματα κτλ.—κι' έπειτα θα γυρίσουν στις πατρίδες τους, κατευχαριστημένοι, για να πούν εκεί πως το ζήτημα της Παγκόσμιας Ειρήνης εκαι' ένα καλό βήμα. Και θα έτοιμάσουν το επόμενο Συνέδριο, σ' άλλη πρωτεύουσα της Εδρώπης, για να κάμη κι' άλλο βήμα προόδου το ζήτημα. Έτσι, ελπίζουον ως που να πραγματοποιηθή, όταν τα συνέδρια θα είναι πια περιττά...

Όσο τα Κράτη,—τα ίδια Κράτη που στέλνουον εδώ αντιπροσώπους στο Συνέδριο,—δεν παύουον να εξοπλίζουονται, να ετοιμάζουονται για πόλεμο. Άλλα κρυφά κι' άλλα φανερά. Άλλα με την κρυφή και με την δηλωμένη την ειρήνη, άλλα με την δήλωσή τους έχουν να διεκδικήσουν δικαιώματα. Κι' είναι πια κοινό μυστικό, πως ένας μεγάλος παγκόσμιος πόλεμος δεν θάργηση πολύ να μάς αναστατώση. Α, τί πόλεμος αυτός... προσεχής! Πολύ φοβερότερος κι' από εκείνον που ακόμα σχεδόν καπνίζουον τα έρρηπιά του κι' ακόμα σχεδόν δεν έλυωσαν οι άμετρητοι νεκροί του! Γιατί έχουν τελειοποιηθεί από τότε τα όργανα της καταστροφής, γιατί σ' αυτό έχει γίνει μεγαλύτερη «πρόδος» παρά στην ίδια της Ειρήνης... Και μόνο τ' αεροπλάνα να συλλογιστή κανένας, φτάνει. Κάθε Κράτος θάρχει ένα πλήθος απ' αυτά, θα τάμολάει σ' όλες τις διευθύνσεις, οι πόλεις νύχτα-μέρα θα βομβαρδίζουονται απ' τον ουρανό, κι' οι «άοπλοι πληθυσμοί» θα θερρίζουονται όσο κι' οι όπλισμένοι, οι στρατιώτες. Τι ώραία!...

Άλλά κι' αυτό θα περάση, όπως περνούον όλα. Κι' αφού κλείσουν οι καινούριες συνθήκες και σχηματισθούν τα καινούρια Κράτη από τα κουρέλια των παλιών, θάρχισουον πάλι... τα συνέδρια της Ειρήνης απ' την αρχή! Τι τρέλα εν' αυτή; θα λένε οι πρόνιοι άνθρωποι. Ο κόσμος πρέπει πια να ειρηνεύση. Η γή είναι μεγάλη για να χωρη και να τρέψη τους κατοίκους της. Προς τί οι πόλμοι; Οι λαοί πρέπει να δελφωθούν. Για, να σκεφθώμε, πως μπορεί να γίνη αυτό... στο μέλλον; Και στα συνέδρια της Ειρήνης θα συζητηθούον πάλι περι υποχωρητικής ανακωχής, περι δημοσπονδίας των λαών και περι μειονοτήτων. Και πάλι συμπεράσματα, αποφάσεις, ευχές, γιορτές προς τιμή των συνειδητών, εγκάρδιοι αποχαιρετισμοί κι' ετοιμασίες για το ερχόμενο.

Από τόλλο μέρος όμως, τ' Κράτη θάρχισουον πάλι να εξοπλίζουονται. Άλλα κρυφά, άλλα φανερά, άλλα με προφάσεις, άλλα με δηλώσεις ότι στον τελευταίο πόλεμο άδικήθηκαν... Πρέπει να γίνη κι' άλλος για να διορθωθούν οι άδικίες. Και θα γίνη! Και θάναι ακόμα φοβερότερος από τον προηγούμενο, γιατί και τα όργανα της καταστροφής θάρχουον ακόμα τελειοποιηθή. Και πάλι, άμα τελειώσει κι' ο καινούριος πόλεμος όπως τελειώνουον όλα, θάρχισουον... τα συνέδρια της Ειρήνης.

Έτσι θα παρευείται ο κόσμος για πολλούς ακόμα αιώνες. Κι' είναι ζήτημα, ζήτημα από τόλματα,—αν τότε νεοειρηνοποιήση θα πραγματοποιηθή ποτέ ως τή συντέλεια. Γιατί όπως φρουουον πολλοί, που μπορεί να μην έχουν καθόλου άδικο, ο πόλεμος είναι στη φύση του ανθρώπου και χωρίς πόλεμο ο άνθρωπος δεν ζει. Η Φύση, που προνοεί για όλα, προνόησε, σάς λένε, και για μια υπεραύξηση του πληθυσμού, που θάρκανε την εξέλιξη προβληματική. Και την έμποδίζει με τις επιδημίες και με το πολεμικό ένστικτο. Έτσι οι πόλεμοι δεν παύουον, για ναραινώνη ο πληθυσμός και... να χοντραίνουον τα σκόρδα. Άλλά και γι' άλλα λόγια ακόμα: τάργαθά της γής είναι λίγα, δε φτάνουον — κι' ως λένε — για όλους, κι' οι άνθρωποι πολεμουον μεταξύ τους για ναχη καλύτερα τα περισσότερα και τα καλύτερα. Γι' αυτό, μαζί με τους εξωτερικούς πολέμους, είναι κι' οι έσωτερικοί, οι έμφύλιοι. Οι ιδέες που τους κινουον, δεν είναι παρά προφάσεις. Τό ένα κόμμα θέλει να φήη τόλλο για ναχη μόνο του όλα τάργαθά. Κι' ή ζωή φυσικά δεν είναι παρά ένας πόλεμος.

Πως μπορεί λοιπόν ναρθη ποτέ η Παγκόσμια Ειρήνη; Νά, ένα όνειρο που θα μένη για πάντα άπραγματοποίητο. Και τα Συνέδρια θα εξακολουθούον... Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ

Μία μέρα,—είναι λίγα χρόνια,—ο κ. Γρ. Ξενοπούλος έλαβε ένα παράξενο γράμμα: Του έγραφε μιά δεσποινίς από τας Αθήνας, με τόνομά της και τή διεύθυνσή της, μόνο και μόνο για να τον ρωτήση... σε ποιό βιβλιοπωλείο βρίσκειται ο «Κόκκινος Βράχος» του και πόσο πουλιέται!

«Όχι, κι' αυτή! Έκαμε ο συγγραφέας. Νομίζει πως θα καθήσω τώρα να της γράψω; Δε μπαίνει στο πρώτο τυχόν βιβλιοπωλείο της εδού Σταδίου να ρωτήση.» Και δεν της έδωσε άπάντηση. Άλλά σε μιά εβδομάδα λαβαίνει δεύτερο γράμμα: «Η δεσποινίς, με ξυνοισμένο κάπως ύφος, του παραπονιόταν πως την περιφρόνησε. «Έτσι κάνουν λοιπόν οι συγγραφείς,—πρόσθετε στο τέλος,— όταν τους ρωτουον κάτι τι;»...

Ο κ. Ξενοπούλος, αυτή τή φορά, φουρκιστήκε. Κι' άρμέσως έπιασε τήν πένα για να γράψη στην παράξενη δεσποινίδα, πως τα βιβλία του βρίσκουονται σ' όλα τα βιβλιοπωλεία, πως αυτό, σάν Αθηναία, έπρεπε να το ξέρη, και πως ήταν δλωφπύλου περιττό να τον ένοχλήση για τόσο πράγμα... Τήν άλλη μέρα, άλλο γράμμα από τή δεσποινίδα. «Ήταν λακωνικό και θριαμβευτικό:

«Επιτέλους! κατάφερα να πλουτίσω τή συλλογή μου μ' έν' αυτόγραφο σας! Είμαι πολύ ευτυχής και σας ευχαριστώ άπειρώς!»

Η κατεργαρούλα! Ήθελε και καλά ναχη αυτόγραφο του αγαπητού της συγγραφέα και, φοβούμενη πως άν του το ζητούσε... καθαρά, θα παραμελούσε να της στείλη, σοφιστήκε αυτό το τέχνασμα, για να τον κάμη, θέλοντας και μή, να της γράψη!

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Που είναι οι πάπιες;



«Πολύ ώραία λίννη, μα πού εν' οι πάπιες της;» είπε περνώντας απ' εκεί ο Κινέσος μάγος Ύδ-Σάγκ. Και, χωρίς να χάση καιρό, κάνει κάτι μαγικά σημάδια στον άέρα και να, έξη πάπιες καταβαίνουον από τον ουρανό! Τις βλέπετε; ΠΙΚΜΑΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Γ Α Ζ Ι Α

Κι' άρχισε ή γιαγιά το παραμύθι. «Όλες οι παιχιδιάρες κτανοώθουοντας πως σε λίγο θα πεδάνουον, σταν κάμπο με τα όμορφα λουλουδία ήρθαν κι' αυτές τρελό χορό να κάνουν. Έκείνα στη γιορτή είχαν καλέσει το ζιζιζικια γλυκά να τραγουδήσουον, και στο χορό τον ήλιο παραγυέλαιον, τον κρομο φως να πλημμυρίσει.

Ξέρω... Δε μου λές, καλέ γιαγιά, γιά τάνθος που μάγεσαι, τή γιαγιά; —Ναι, σου είπα τής γιαγιάς το παραμύθι. Σγουροδούαλη

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

«Η νύχτα είχε προ πολλού τυλίξει με τον κατάρμαρο πέλλο της τή φύση. Τίποτα δε διακρινόταν γύρω. Μιά νεκρική σιγή άπλωνόταν, λές κι' όλα είχαν κρυφθεί, φοβούμενα την τρομακτική σιγαλιά της. Μακριά στα χωράφια άκουγόταν διαρκώς το μονότονο κούακ κούακ των βατράχων, και πού και πού το γαύγισμα κανενός σκύλου. Όλη αυτή ή ησυχία με βύθησε σε μελαγχολία. Ξαπλωμένη στην πολυθρόνα μου, πάνω στο μπαλκόνι, με τα μάτια προς τον ουρανό, θαύμαζα τα άπειρα άστρα που τον φωτίζαν, ένδο οι σκέψεις μου πετούσαν μακριά. Δίπλα μου τα γιασεμιά έχυναν το μεθυστικό τους άρωμα. Σε λίγο, από το διπλανό σπίτι, ο φωνογράφος άρχισε να τραγουδά ένα τραγούδι, που τάραξε άδιάκριτα τήν ησυχία τής νύχτας. Τόσο ήμουον βυθισμένη στις σκέψεις μου, που δεν κατάλαβα τί τραγουδί ήταν.

«Έξαφνα πατάχτηκα όρθή. Ο φωνογράφος τραγουδούσε ένα κομμάτι που είχα άκούσει προ καιρού και που μου έθιμζε μιά από τις καλύτερές μου φίλες, που δεν έπληρχε πια στη ζωή. Κείνη τήν ώρα, ακούοντάς το, νόμια πως τήν έβλεπα εμπρός μου να λάρπη από χαρά όπως έκείνο το βράδυ που τάκούαμ μαζί. Ήταν, θυμοδιαί, ή μέρα που τελειώσαμε το σχολείο και πήγα σπίτι της να τή άποχαιρέτησω που θάρευνα για το χωριό. Άφοι μιλήσαμε αρκετή ώρα, θυμήτηκε πως είχαν άγοράσει μερικές καινούριες πλάκες, κι' έτρεξε στο φωνογράφο κι' έβαλε μιά που της άρεσε πολύ. Τήν έβαλε τρετίς φορές, και κάθε φορά τήν έβρισκε και πιο όμορφη. Έγώ έφυγα, και μετά λίγο καιρό μάθαινα πως ο οκλήρος χάρος μου πήρε για πάντα τήν αγαπητή μου φίλη.

Και στο άκουσμα του αγαπητού της τραγουδιού μου φάνηκε πως τήν έβλεπα εμπρός μου να κηλαινοόχεται χαρούμενη και να σκορπά γύρω το χαριτωμένο γέλιο της. Τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα στη θυμήσή της. Πόσο είμαστε αγαπημένες! Ο φωνογράφος τώρα τραγουδούσε σιγά-σιγά, και σε λίγο σάπασε, όπως έβρισκε για πάντα κι' ή άγαπητή μου φίλη, κι' όλα βυθιστήκαν στην πρώτη τους σιωπή.

Και φτερουγίσαν πόλι για τον τρελές από χαρά όλες μαζί. — Α, Κάρμεν

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Τό περιστέρι το λευκό πετούσε Σε κάποια άλλη τριγύρω, μιάν λαβούλλα. Και μιά άπραγη ακόμα παιδούλα Νά το κίση με πέτομα πολεμίουσε.

Θαρκώ τούριχνε φαί, γιατί ταιμ-κουσε. Ρουκουλιζοντας με τέτοια τρεμμούλα, Που φοβόνταν ή φτωχιά του καρδούλα, Μιά έφευγε και μιά ξαναγυρονούσε.

«Η κόρη ένα φαλιδι είχε στο χέρι Τριαντάφυλλα απ' τή γλάστρα τής να κόψη, Μά κυνηγώντας, χλωμίωσε στην δψη.

Είχε πιάσει το λευκό περιστέρι... Μόνο μιά τρύπα πλάι στη καρδιά του, Φιλόσοψη

ΤΑ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑ

Μεσάνυχτα... Άργά, ρυθμικά, χτυπά τις ώρες το ρολόγι του κοντινού σιτιού... Μεσάνυχτα... Και τάστέρια με τίς τρεμουλιάρικες άχτίδες τους τις ασημογάλαζες άγκαλιάζουον μια μανηή σιλουέτα, καθισμένη στο περβάζι του παραθυριού, με το πηγούνι άκουμισμένο στο χέρι, το βλέμμα χαμένο σταπείρο... και πού και πού ένας λυγμός άκούγεται.

«Αν και μεγάλος πια ο Νικολάκης—16 χρόνων—είχε μιά συνήθεια που δε μπορούσε να τήν κόψη. Άλλωστε ήταν τόσο γλυκερά!... Κάθε βράδυ, πριν κοιμηθή, έρχόταν ή καλή του μαμμά στο κρεβάτι του και τοδιδνε ένα τρυφερό, γεμάτο γλύκα φιλάκι. Κι' ο Νικολάκης άποκοιμιόταν με τή μορφή τής στεργικής μανούλας.

Μ' άόπως άδίκως προμμένει νανοίξη με προσοχή ή πόρτα, να μη ή μαμμά και να τό δώσει το μηρικό της φιλή... Όχι! άπόψε δε θάρθει! Πέταξε μακριά, σ' άλλους ευτυχισμένους κόσμους άφίνοντας το Νικολάκη μονάχο.

Και τάναφιλητά φουσκάνουον το έρημικό του στήθος... Άχ, ποιός θα τον δινή τώρα το φιλή έκείνο κάθε βράδυ; Ποιός θάρχει κάθε βράδυ στο κρεβάτι του να τον σκεπάζει στοργικά, κι' απ' τής καρδιάς τ' άβήη να του εδχεται καλή νύχτα; Ποιός θα χάρεται και θα λυπάται μαζί του;

—Μαμμά, χουση μαμμά, γιατί, γιατί βιάσθήκες τόσο πολύ ναφής τή ζωή;

Κουκουρίκου!... Σημερώματα! Κι' ο Νικολάκης βρίσκειται άκόμα στην ίδια θέση βυθισμένος στην άπελπισία. Μά μαζί με τήν άνατολή τής μέρας, ήθε κι' ή παρηγοιά. Δυό μικρά χεράκια τον άγκα-

λιάσαν και δυό δρασερά χελάκια χάρειψαν το φλογισμένο του μέτωπο. Ήταν ή Άένα, ή άδερφούλα του, ένα χρόνο μικρότερη. Νικολάκη! Φάρμα γά τώρα ή μαμμά σου. Θά προσπαθήσω να τήν αναληρώσω όσο μπορώ. Θά μου λές τις λύπες σου, τις σκέψεις σου, τις στενοχώριες σου!

«Ο Νικολάκης πήρε το τόσο εδραγετικό χεράκι τής άδερφούλας του, το φίλησε, και δυό δάκρυα κύλισαν πάνω τους, δάκρυα ευγνωμοσύνης και χαράς. — Άνθάκι μου, σ' εύχαριστώ! Ναι, σ' θάρσαι ή μαμμά μου! Μά και γώ θάρθωμωθώ πια και θα σε υπερασπίσω και θα σε προστατέψω. Θέλω μονάχα από σε να κάθε βράδυ το στοργικό, το γεμάτο γλύκα φιλή τής μαμμάς!

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Βγήκα το δειλινό, να κάνω μιά βόλτα στο περιβόλι. Ήταν χειμώνας. Άν και είχα ήλιο, ή μέρα ήταν πολύ κρύα. Τά νερά όλα είχαν παγώσει, κι' ένας κρύος άέρος άνατάρχισε στο φυτόμα του κάθε ύπαρξη. Καθώς προχωρούσα με σηκωμένο το γιακά ως τή μύτη, μου φάνηκε πως άκουσα πίσω μου μιά μικρή φωνούλα.

Γόρσια και είδα. Μιά χορτάρινη φαλιτσα ήταν κασμένη στο πιορμένο χώμα. Λίγο παρακάτω ξεχώρισα ένα μικρό πουλάκι. Μηχανικά έπλωσα το χέρι μου για να το πάρω. Στην κρύα μου παλάμη αίστάθηκαν ένα σωματάκι ακόμα πιο κρύο. Το έφερα κοντά στο μάτια μου, και με μεγάλη μου λύπη, είδα το κεφαλάκι του γεμάτο πίσω και τα μάτια του κλειστά.

Πόσο το λυπήθηκα. Έμεινα στη θέση μου σάν καρφωμένη. Αυτό έσοτα δάκρυα έννοια να βρέχουον τα μάγουλά μου.

Κρατώντας το πουλάκι σφιχτά, έσκυφα στο χώμα. Στο ίδιο μέρος που το είχα βρει, έσκυφα ένα λακάκι, έβαλα το πουλί στη φαλιτά του και τήθαψα. Με μιά δάκρυα ακόμα έβρεξαν το χώμα που σκέπασε το φτωχό πουλάκι.

Πέρασαν δυό χρόνια από τότε και όμως, όταν περνά από το μέρος όπου τώχα θάρπει, για μιά στιγμή περνά από το γού μου ή παλιά ιστορία και δολώνουον πάλι τα μάτια μου.

Κλαίω Μπρούνη

ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

«Η κέρα Στράταινα πόσες δουλιές έχει να κάμη σήμερα Σάββατο—μονή μέρα, αν αγαπάτε! Σφουγκάρισε χτες, έπλυνε σήμερα λίγα ρούχα, και τώρα πρέπει να ζυμώσει για να έχουν τή Δευτέρα ψωμί σ' εγγάτες που θα σκάψουον το άμπέλι... Ή προκομμένη χαριότισσα κοσκινάει γλήγορα το άλεύρι, το ζυ-

μόνευε και πλάθει πέντε καρβέλια. Έπειτα τὰ βάζει στην πινακωτή να γίνουν.
Όταν τελειώσει, ο ήλιος είχε περάσει το σημάδι στην αλλη, δηλαδή η ώρα κόντευε μία. Πεινασμένη καθώς ήταν, έβαλε να φάει και, από την κόρασή της κ' αυτή δεν κατάλαβε πως ήπιε λίγο, — πολύ να πω καλύτερα, — παρακάτω.

Νύστασε... Είπε με το νου της «ας τον πάω λιγάκι δεξιά να γίνει το ψωμί και σηκωνομαί έπειτα να κάρω το φούρνο». Και... τον πήρε.

Όταν σηκώθηκε, ο ήλιος ήθελε μιά καλάμη για να βουτήξει στη θάλασσα, και μιά πλατειά κόκκινη λουρίδα, σά φωτιά φαινόταν από το άνοιχτο παράθυρο του σπιτιού της κερά Στρατάνας, τίποτ' άλλο.

Όπως λοιπόν αυτή ήταν ξαναμμένη και ζαλισμένη από τον ύπνο, βλέποντας το ώρατο θέαμα θυμήθηκε το ψωμί της και βγάλε με μιά φωνή:

— Μόνα μου! ο φούρνος έκαψε και παράκαψε! Νά ρίξω το ψωμί μου.

Και παύοντας για στόμα του φούρνου το παράθυρο και για έσωτερικό τον κόκκινο ούρανο, έτσι καθώς τὰ μούτρα της ήταν φωτιά από τον ύπνο, τρέχει και... φουρνίζει τὰ ψωμιά από το παράθυρο!

Καλοφάγωτο λοιπόν στά σκυλιά!

Περιπλοκάς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Καστάνης γράφει, γράφει.
— Τόσο πολλά σάς έβαλε ο δάσκαλος να γράψετε; τον ρωτά ο πατέρας του.

— Όχι, μπαμπά, αποκρίνεται ο μικρός έξυπνος: αλλά ο αντίκρυνός μπακάλης μου είπε να του πάω γραμμένο χαρτί, για να μωδ δώση σταφίδες. Κι επειδή δεν είχα αρκετό

Γελασία

Ο Πέπης τρέχει στην πλύστρα και ρωτά:

- Έκλυνες την ποδιά μου;
- Την έκλυνα.
- Έκλυνες και τὰ μανίκια;

Γενικός

— Για πές μου, Μαίρη, τί θα πει καλή ανατροφή;

— Τό να τρέφεται κανείς καλά, κυρία.

Γονδολιέρα

Φαίνεται, μαμιά, πως οι άρχαιτοι ήταν πολύ πιο μορφωμένοι από μας.

— Πώς τὸ ξέρεις, παιδί μου;

— Αφού ήξεραν όλοι τους τόσσο καλά τὰ γράμματα ελληνικά, ενώ σήμερα τὰ ξέρουν μόνο οί καθηγητά.

Περιπλοκάς

Ο Τόνης, με ύπερηφάνεια για την έξυπνάδα του:

— Όποτε κάνω μιά βλακεία, πρώτος έχω το καταλαβαίνω!

ΤΟΥ 240ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Πρωτάθλιος τήν 2 Ιουνίου 1928 προς έκδοσιν των λύσεων των επί τὰ φύλλα της Διαπαλάσις Ιουνίου, Ιουλίου και Αύγουστου 1928 δημοσιευθεισών 206 Πνευματικών Ασκήσεων.

(Οι ακολουθούντες έκαστον δυομια τρεις αριθμοί σημαίνουν: ο πρώτος τάς εσθραβείας όρθας λύσεις, ο δεύτερος τά Εβδομη Αύσεων και ο τρίτος τά Εβδομη Έπιμονής, συμφώνως με τόν Όδηγόν του Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Ε', § 25.)

Οι Ισοτίμοι όλων τών τάσεων έχουν τό δικαιώμα, οί μόν τού Α' Βραβείου να δημοσιεύσων τήν εικόνα των επί πληρωμή δρ. 40 δια τὰ έξοδα του κλάσ, και να γοργήσων έντός τριμήνου τό πολύ από σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαιώμα τοῦτο,) ένα οίονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσιος» τών έτών 1894 — 1928 (Β' Περίοδος) με έκπτώσιν δέκα (10) δραχμών. Οί τού Β' Βραβείου ν' αγοράσουν δυοίον Τόμον με έκπτώσιν πέντε (5) δρ. και οί τού Γ' με έκπτώσιν τριών (3) δρ. 12ε και Όβριγγ Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Γ' § 6 και 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΣΙΣ (16 έτών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρομέγλη, 190, 19, 7.

Ισοτίμοι: Ακαδημαϊκός Πολίτης, 185, 19, 7. Ταβίθα, 187, 19, 7. Αττική Αδύγη, 196, 20, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αφρισμένο Κύμα, 181, 19, 7. Πριγκίπισσα Δολόνα, 168, 17, 6.

Ισοτίμοι: Μέλισσα, 182, 19, 7. Κύριος Χ, 175, 18, 7. Κυρά Κυρολίνα, 169, 17, 6. Δούλη Δωδεκάνησος, 165, 17, 6. Έλευθ. Ν. Ρουσακής, 170, 17, 7. Μάγισσα, 181, 15, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λέσβιος, 144, 15, 7. Μιράντα, 145, 15, 6. Τάνια, 152, 16, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σκουνίτσα, 22, 3, 2. Εύβοϊκή Άκτι, 42, 5, 8. Δημήτρο. Καρβέλλας, 88, 4, 8. Γλυκεία Πατρίς, 3, 1, 1. Δαφνοστεφής Όλυμπιονίκης, 72, 8, 4.

ΜΕΣΙΑΙΑ ΤΑΣΙΣ (12 έως 15 έτών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέμεσις, 180, 18, 7.

Ισοτίμοι: Έλασίνα, 168, 17, 7. Γ. Κ. Δρακόπουλος, 169, 17, 7. Μοιραίο Αγοργιάλι, 183, 19, 7. Περιπλοκάς, 171, 18, 7. Αμαρουλλίς, 165, 17, 7. Κυροθού, 171, 18, 7. Σαμιώτισσα, 170, 17, 7. Μεν. Β. Μαλαμής, 177, 18, 7. Αμίμητος Γελοτοποιός, 175, 18, 7. Αγτ. Μπεγγέλης, 190, 19, 7. Πιστοτικός του Αργινίου, 172, 18, 7. Τσοῦτσα, 204, 21, 7. Αγνωστος, 176, 18, 7. Νεράϊδα του Γιαλού, 170, 17, 7. Αγκάθη, 171, 18, 7. Έξυπνη Γιατούλα, 188, 19, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αλεξανδρινό Διαπλασόπουλο, 147, 15, 6. Πάνθηια Αβραάτου, 164, 17, 7.

Ισοτίμοι: Ανεμώνη του Βουνοῦ, 168, 17, 7. Μήθεια, 146, 15, 6. Πορφυρογέννητη, 158, 18, 6. Χρυσούθρας, 153, 16, 7. Τζάν,

155, 16, 7. Ν. Ι. Τσακουμάγος, 148, 15, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φτέρη, 129, 18, 7. Γαριβάλλης, 125, 13, 6. Ηαίλοουστη, 143, 15, 6. Ένδοξο Σούλι, 138, 14, 7. Ροδοδάφνη, 141, 15, 7. Κύνειον Α.σμα, 136, 14, 7. Μελαχογιούλα, 140, 14, 7.

Ισοτίμοι: Έθνική Πίστις, 139, 14, 7. Σμυρνιωτάκι, 127, 13, 7. Άστὸς του Πόντου, 136, 14, 6. Ηαίλοουστη, 143, 15, 6. Ένδοξο Σούλι, 138, 14, 7. Ροδοδάφνη, 141, 15, 7. Κύνειον Α.σμα, 136, 14, 7. Μελαχογιούλα, 140, 14, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Αναγεννηθεῖσα Έλλάς, 117, 12, 7. Γαλάτεια, 94, 10, 4. Καμάρι τής Μητέρας, 93, 10, 6. Αθανάσιος Διάκος, 82, 9, 6. Δόκιμος, 117, 12, 4. Μελαινογιούλα του Σκέτιου, 101, 11, 6. Γασκώνας, 98, 10, 5. Ελιάννα, 123, 13, 8. Μικροσκοπικός Γίγας, 110, 11, 4. Γλυκεία Χαραυγή, 113, 12, 6. Μοκοκό, 110, 11, 7. Ρασιουτίν, 85, 9, 7. Απάνας, 107, 11, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινοαί, 15, 2, 4. Έθνικόν Όνειρον, 37, 4, 2. Ακορδιαιο Ρολόι, 22, 3, 1. Γωφ. Α. Βάντσης, 22, 3, 1. Μπόμ, 10, 1, 1. Δέσποινα Γαβριηλίδου, 8, 1, 2. Έθνικός Ύμνος, 78, 8, 6. Βοσκαρίτης, 31, 4, 5. Ταρταρίνος, 44, 5, 2. Καλαμιά, 78, 8, 6. Σαμουτσούλα, 34, 4, 2. Ταξιδιάρικο Κύμα, 42, 5, 2. Όνειρον του Έλληνισμοῦ, 44, 5, 2. Κοσμοχάλαστρα, 68, 7, 3. Ροζίτα, 27, 3, 1. Ναυτοπούλο τής Πανόρμου, 10, 1, 1. Κυρωιτική Δορκός, 30, 3, 2. Μαριμένη Γαζία, 66, 7, 2. Πεταχούλα, 3, 1, 1. Άνδαλουσία, 72, 8, 3. Μπακασίν, 71, 8, 4. Έλενίτσα Χρυσούτης, 71, 8, 4. Όδυσσεύς Άνδροστος, 79, 8, 5. Μήλον τὸ Έδσοιον, 32, 4, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΣΙΣ (11 έτών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρωϊκόν Λόβαρον, 149, 15, 7.

Ισοτίμοι: Βαρθών Ποιησού, 137, 14, 7. Βασίλ. Β. Μαλαμής, 175, 18, 7. Πορφύρας, 151, 16, 6. Χλωμή Βασίλισσα, 172, 18, 7. Δελφινάκι, 140, 14, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μελοπούλα Νικολίτσα, 117, 12, 6. Πηλωριτικό Κεράσι, 118, 12, 4.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Υίος τής Φαιδίης, 91, 10, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Χαρά του Μπαμπά, 54, 6, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Χρ. Ι. Σολιώτης, 51, 6, 2. Κουνέλι, 26, 8, 2.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΛΑΛΑΣΕΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ ΟΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΔΗΛΩΝΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΤΩΝ ΔΕΥΘΥΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΧΜ. 5 ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΠΩΣΙΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΝΙΑΣ. ΑΛΛΩΣ ΔΕΝ ΕΥΘΥΝΟΜΕΘΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΩΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΦΥΛΛΑΔΙΩΝ ΤΩΝ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Αθήναι, 42 οδός Εϋρωπείδων τήν 22 Σεπτεμβρίου 1928 ΣΗΜΕΡΑ, καθός βλέπετε άρχίζει τό «ΣΠΗΤΟ ΜΟΝΑΧΟ» καινούριο άνάγνωσμα τής Κυράς Μάρθας με σκίτσα του κ. Βώτη. Και φαντάζομαι τή χαρά τών κερών. Άλλά και τών μεγάλων γιατί κι' αὐτοί διαβάζουν πάντα τ' χαριτωμένα αὐτά νηπιακά τής Κυράς Μάρθας.

Στό περασμένο φυλλάδιο έγραφε: «Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 8 Σεπτεμβρίου θαπνικήν στό έρχόμενο». Και στό προπερασμένο: «Είς όσας έλαβα μετά τήν 5 Σεπτεμβρίου κ.λ.». Η διαφορά είναι τρεις ήμέρες. Τι σημαίνει αυτό; Ότι λαβαίνω τώρα τόσά πολλά γράμματα, όσα μάλλιν μεταβιάς μπορώ, σ' ένα φυλλάδιο ναπαντώ όπωσδήποτε σ' όσα λαβαίνω σέ διάστημα τριών ήμερών! Άλλά ή έβδομάδα έχει έφτά ήμέρες. Τι γίνονται τά γράμματα τό άλλων τεσσάρων; Άπολουσθέντα μένον για τό έπόμενο. Και μένουν, και μένον... Άπ' αὐτό μόν μπορεῖτε νά λάβετε ιδέα τής γραμματοπλημμύρας, και νά μάσ κακοφαιίνεται, όταν δέν βλέπετε άπάντησιν σ' ένα γράμμα σά άμέσως.

Άττινή Αδύγη, στά Έδσημα δέν υπάρχει «έκπός διαγωνισμοῦ». Μπορεῖ δηλαδή νά βραβεύεται ο ίσως κάθε χρόνο, και με Α' βραβείο ή κόμα, όταν ο αριθμός τών Έδσημων τών τών δίνη τό δικαιώμα. Άν ήθελες λοιπόν εσύ, έπιστήμη πῆρες και πέρου τό πρώτο βραβείο, γιά τό παραχωρήσας φάτος στήν έξιεσή σου Τσοῦτσα, ποῦ είχε άριθμό Έδσημων γιά τό δεύτερο, μπορούσες νά μή στειλῆς Σημείωσιν γιάτί γιό δέν μπορούσας νά σέ θέσω «έκτό διαγωνισμοῦ» παρά τό Κανονισμὸ. Έξ άλλου, αν έκανῆς τόπωρ αὐτή τή μεταβολή, θαπρεῖ νά διορθωθῆ έλλείκρας ο Πανακας τών βραβείων, ως τή Μάγισσα, πρώτη τού Α' Έπαίτου, και θαρχόταν τρίτη τού Γ' Βραβείο. Κι' έννοεῖς ότι δέν είναι καθόλου έπικόλο. Έπιφυλάξου λοιπόν αν σαρβῆ τό ίδιο, νά δώσης τή θέση σου στήν Τσοῦτσα τού χρόνου, αλλά με τόν τρόπο ποῦ σοῦ είπα. Βοτό σο θα ποῦ εὐχαριστίας ότι κανέναν κι' από έκείνους ποῦ δέν έστειλαν Σημείωσιν δέν είχε άνωτερο αριθμό Έδσημων από τόν δικό σου και τή Τσοῦτσα.

Άφρισμένη Θάλασσα, γιά τίς προόδους τού Φάδ Μάδη είπα στό προηγούμενο. Σοῦ έστειλα και 13 τετραδιά. Άλλά δέν έβρας με πόνσον κόπο διάδασα τό γράμμα σου κι' αὐτή τήν έδσημωρ λιλά μελάνη. Σας παρακαλώ, όσα παρακάτω πάρα πολύ, παίρνεται λίγη μαύρη μελάνη, ζωιρητή, όταν γράψετε σέ μένα. Δέν συλλογίζομαι λοιπόν, πως δέ γράψετε σέ κανένα παιδί τής ηλικίας σας, και πως τὰ μάτια μου, κορυμμενά κ' από τόσσο διαδασμα, δέν άντέχουν πιά.

Μά κι' εγώ, Φτερωτέ Πήγασε, δέν φαντάσθηκα πως είχατε τέτοια

φαντασιοπληξία, — νά ελευθερώσετε δηλαδή, πέντ' έξη διαπλασόπουλα, τό... Βασίλειο τής Κυζίκου! — άλλα ένόμισα, άπλοῦστα, πως δέ έλλογός σας δέ καλλιεργούσας και τήν πατριωτική ιδέα... γιά τό μέλλον. Όπωσδήποτε, πολύ πρακτικώτερη είναι ή ιδέα ποῦ είχατε γιά τό παρόν: νά μαζεύετε χρήματα και νά εγγράφετε στή Διαπλάσιν παιδιά γιά μιά τριμηνία. Γιατί βέβαια ποῦ θα γλυκαίνονται και κατόπιν θάνασθόνουν μόνα τους. Ω, αὐτό είναι πολύ καλό, και γιά ένα Σύλλογο πολύ εύκολο, μέσο προπαραγάνδας. Τό συσταίνω και στός άλλους Σύλλογους ποῦ εργάζονται με άγάπη γιά τή διάδοσή μου.

Έλαβα, Α. Θ., και τίς φωτογραφίες σου γιά τό διαγωνισμὸ άλλα τάποστελέγραμά του θαρχήσουν. Θα δημοσιεύθουν δηλαδή τού χρόνου, λίγο πριν άρχίσουν οί προκηρύξεις νέων έκτάκτων διαγωνισμῶν γιά τό καλοκαίρι τού 1930. Έτσι γίνεται πάντα. Όσο γιά τήν ιδέα τού Έρανού, ποῦ σοῦ ήλθε από διάδασος τήν Έπιστολή τού κ. Φαίδωνος γιά τίς Παιδικές Έξοχές, δέν είναι άπρακτικοποίητη. Μπορεῖ νά μζεγυτοῦν από τὰ διαπλάσιων και νά σταλοῦν τού χρόνου τού Βουλαγμένη ακόμα τεσσάρων πέντε φτωχά παιδιά, από γιά ένος μηνός έξοχή έκαστῆ πέρα κάθε φτωχό παιδί: χρειάζεσται 500 δραχμές. Λέγω λοιπόν τήν ιδέα σου κι' ελπίζω νά λάβῃ καλή υποδοχή.

Η Μελαγγολική Ύπαρξις ποῦ έστειλε τόν Κανονισμὸ τής Έμπορικῆς Σχολῆς ποῦ έχει έβρισει στόν Πειραιά ο παλιός μου φίλος κ. Μ. Καρούσης. Τόν διάδασα κι' είδα σ' ένα πραγματικῶν ή Σχολή αὐτῆ εινυθνεταί άριστα κι' είναι πολύ αξιοσέστατη. Τή συσταίνω στά Διαπλάσιόπουλα τού Πειραιῶς, όσα θέλουν νά προετοιμασθόν γιά πρακτικά στάδια, και στά παιδιά άλλων πόλεων, γιατί ή Σχολή έχει τέλειον, οίκογενειακό Οίκοπροφείτο. Όποιος θέλει μπορεῖ νά ζητήσει τόν Κανονισμὸ απ' εδθείας από τό γραφεῖο τής Διευθύσεως τής Σχολῆς, — λεωφόρος Έλ. Βενιζέλου, 122, Πειραιά.

Η φίλη μου Κατάσλοπος ποῦ δηγείται ότι καιτ' άνάλογο με τήν ιστορία έκείνη του όνειρου μιάς γυναίκας στόν Πειραιά, ποῦ σάς διηγήθησε ο κ. Φαίδων σ' προηγούμενη τού Α' θηρωιτική Έπιστολή, συνέδη και σ' ένα χωριό τής Κύπρου. Μιά χωρική είδε στόν ύπνο τής πῆς στό χωριό τής, στή ρίσα κάποιου άνεντρον βρισκόταν ένα χρυσό άγαλματάκι. Τρέχει λοιπόν τήν άλλη μέρα με τόν άντρα τής, σκάβουν και — ώ, τοῦ θαύματος! — τό βρίσκουν. Τούς έβρισε όμωσ ή χαρά, γιατί τοῦ τὸ πήρε ή ζωνυμαία. Πολύ σωστά, γιατί αὐτά τὰ άρχαιολογικά κειμήλια, άνήκουν κατὰ τόν νόμο στό Κράτος, ως κτήματα τού έθνους, και όχι στά άτομα, έστω κι' αν τὰ είδαν στόν ύπνο τους!

Από τό γράμμα σου, Α. Θεοδοσόπουλε, καταλαβαίνω ότι πολύ εύκολα «θα νικήσης έλα τὰ εμπόδια» και θα μπρῆς καί σ' στήν κίνησή μας και «θα αλώσθης τή χάρη ποῦ αίσθάνονται τόσα άλλα παι-

διά» ποῦ διαπρέπουν στόν κύκλο μας. Άλήθεια, γράφεις πολύ καλά και δέ μπορούσας νά έτοιμασῆς κεί και κεί οὐ γιά τή Σ. Σ. και νά μοῦ τό στέβιλης — όταν έννοείται θα είναι καιρός, γιατί τώρα δέ δέχομαι.

Η καμμένη ή Μαριάντη Αδρα είχα άρρωστη τή μωμιά τής και τόν αδελφούλη τής κι' έλη ή φροντίδα ποῦ θα γλυκαίνονται και κατόπιν θάνασθόνουν μόνα τους. Ω, αὐτό είναι πολύ καλό, και γιά ένα Σύλλογο πολύ εύκολο, μέσο προπαραγάνδας. Τό συσταίνω και στός άλλους Σύλλογους ποῦ εργάζονται με άγάπη γιά τή διάδοσή μου.

Έλαβα, Α. Θ., και τίς φωτογραφίες σου γιά τό διαγωνισμὸ άλλα τάποστελέγραμά του θαρχήσουν. Θα δημοσιεύθουν δηλαδή τού χρόνου, λίγο πριν άρχίσουν οί προκηρύξεις νέων έκτάκτων διαγωνισμῶν γιά τό καλοκαίρι τού 1930. Έτσι γίνεται πάντα. Όσο γιά τήν ιδέα τού Έρανού, ποῦ σοῦ ήλθε από διάδασος τήν Έπιστολή τού κ. Φαίδωνος γιά τίς Παιδικές Έξοχές, δέν είναι άπρακτικοποίητη. Μπορεῖ νά μζεγυτοῦν από τὰ διαπλάσιων και νά σταλοῦν τού χρόνου τού Βουλαγμένη ακόμα τεσσάρων πέντε φτωχά παιδιά, από γιά ένος μηνός έξοχή έκαστῆ πέρα κάθε φτωχό παιδί: χρειάζεσται 500 δραχμές. Λέγω λοιπόν τήν ιδέα σου κι' ελπίζω νά λάβῃ καλή υποδοχή.

Η Μελαγγολική Ύπαρξις ποῦ έστειλε τόν Κανονισμὸ τής Έμπορικῆς Σχολῆς ποῦ έχει έβρισει στόν Πειραιά ο παλιός μου φίλος κ. Μ. Καρούσης. Τόν διάδασα κι' είδα σ' ένα πραγματικῶν ή Σχολή αὐτῆ εινυθνεταί άριστα κι' είναι πολύ αξιοσέστατη. Τή συσταίνω στά Διαπλάσιόπουλα τού Πειραιῶς, όσα θέλουν νά προετοιμασθόν γιά πρακτικά στάδια, και στά παιδιά άλλων πόλεων, γιατί ή Σχολή έχει τέλειον, οίκογενειακό Οίκοπροφείτο. Όποιος θέλει μπορεῖ νά ζητήσει τόν Κανονισμὸ απ' εδθείας από τό γραφεῖο τής Διευθύσεως τής Σχολῆς, — λεωφόρος Έλ. Βενιζέλου, 122, Πειραιά.

Η φίλη μου Κατάσλοπος ποῦ δηγείται ότι καιτ' άνάλογο με τήν ιστορία έκείνη του όνειρου μιάς γυναίκας στόν Πειραιά, ποῦ σάς διηγήθησε ο κ. Φαίδων σ' προηγούμενη τού Α' θηρωιτική Έπιστολή, συνέδη και σ' ένα χωριό τής Κύπρου. Μιά χωρική είδε στόν ύπνο τής πῆς στό χωριό τής, στή ρίσα κάποιου άνεντρον βρισκόταν ένα χρυσό άγαλματάκι. Τρέχει λοιπόν τήν άλλη μέρα με τόν άντρα τής, σκάβουν και — ώ, τοῦ θαύματος! — τό βρίσκουν. Τούς έβρισε όμωσ ή χαρά, γιατί τοῦ τὸ πήρε ή ζωνυμαία. Πολύ σωστά, γιατί αὐτά τὰ άρχαιολογικά κειμήλια, άνήκουν κατὰ τόν νόμο στό Κράτος, ως κτήματα τού έθνους, και όχι στά άτομα, έστω κι' αν τὰ είδαν στόν ύπνο τους!

Από τό γράμμα σου, Α. Θεοδοσόπουλε, καταλαβαίνω ότι πολύ εύκολα «θα νικήσης έλα τὰ εμπόδια» και θα μπρῆς καί σ' στήν κίνησή μας και «θα αλώσθης τή χάρη ποῦ αίσθάνονται τόσα άλλα παι-

διά» ποῦ διαπρέπουν στόν κύκλο μας. Άλήθεια, γράφεις πολύ καλά και δέ μπορούσας νά έτοιμασῆς κεί και κεί οὐ γιά τή Σ. Σ. και νά μοῦ τό στέβιλης — όταν έννοείται θα είναι καιρός, γιατί τώρα δέ δέχομαι.

Η καμμένη ή Μαριάντη Αδρα είχα άρρωστη τή μωμιά τής και τόν αδελφούλη τής κι' έλη ή φροντίδα ποῦ θα γλυκαίνονται και κατόπιν θάνασθόνουν μόνα τους. Ω, αὐτό είναι πολύ καλό, και γιά ένα Σύλλογο πολύ εύκολο, μέσο προπαραγάνδας. Τό συσταίνω και στός άλλους Σύλλογους ποῦ εργάζονται με άγάπη γιά τή διάδοσή μου.

Έλαβα, Α. Θ., και τίς φωτογραφίες σου γιά τό διαγωνισμὸ άλλα τάποστελέγραμά του θαρχήσουν. Θα δημοσιεύθουν δηλαδή τού χρόνου, λίγο πριν άρχίσουν οί προκηρύξεις νέων έκτάκτων διαγωνισμῶν γιά τό καλοκαίρι τού 1930. Έτσι γίνεται πάντα. Όσο γιά τήν ιδέα τού Έρανού, ποῦ σοῦ ήλθε από διάδασος τήν Έπιστολή τού κ. Φαίδωνος γιά τίς Παιδικές Έξοχές, δέν είναι άπρακτικοποίητη. Μπορεῖ νά μζεγυτοῦν από τὰ διαπλάσιων και νά σταλοῦν τού χρόνου τού Βουλαγμένη ακόμα τεσσάρων πέντε φτωχά παιδιά, από γιά ένος μηνός έξοχή έκαστῆ πέρα κάθε φτωχό παιδί: χρειάζεσται 500 δραχμές. Λέγω λοιπόν τήν ιδέα σου κι' ελπίζω νά λάβῃ καλή υποδοχή.

Η Μελαγγολική Ύπαρξις ποῦ έστειλε τόν Κανονισμὸ τής Έμπορικῆς Σχολῆς ποῦ έχει έβρισει στόν Πειραιά ο παλιός μου φίλος κ. Μ. Καρούσης. Τόν διάδασα κι' είδα σ' ένα πραγματικῶν ή Σχολή αὐτῆ εινυθνεταί άριστα κι' είναι πολύ αξιοσέστατη. Τή συσταίνω στά Διαπλάσιόπουλα τού Πειραιῶς, όσα θέλουν νά προετοιμασθόν γιά πρακτικά στάδια, και στά παιδιά άλλων πόλεων, γιατί ή Σχολή έχει τέλειον, οίκογενειακό Οίκοπροφείτο. Όποιος θέλει μπορεῖ νά ζητήσει τόν Κανονισμὸ απ' εδθείας από τό γραφεῖο τής Διευθύσεως τής Σχολῆς, — λεωφόρος Έλ. Βενιζέλου, 122, Πειραιά.

Η φίλη μου Κατάσλοπος ποῦ δηγείται ότι καιτ' άνάλογο με τήν ιστορία έκείνη του όνειρου μιάς γυναίκας στόν Πειραιά, ποῦ σάς διηγήθησε ο κ. Φαίδων σ' προηγούμενη τού Α' θηρωιτική Έπιστολή, συνέδη και σ' ένα χωριό τής Κύπρου. Μιά χωρική είδε στόν ύπνο τής πῆς στό χωριό τής, στή ρίσα κάποιου άνεντρον βρισκόταν ένα χρυσό άγαλματάκι. Τρέχει λοιπόν τήν άλλη μέρα με τόν άντρα τής, σκάβουν και — ώ, τοῦ θαύματος! — τό βρίσκουν. Τούς έβρισε όμωσ ή χαρά, γιατί τοῦ τὸ πήρε ή ζωνυμαία. Πολύ σωστά, γιατί αὐτά τὰ άρχαιολογικά κειμήλια, άνήκουν κατὰ τόν νόμο στό Κράτος, ως κτήματα τού έθνους, και όχι στά άτομα, έστω κι' αν τὰ είδαν στόν ύπνο τους!

Από τό γράμμα σου, Α. Θεοδοσόπουλε, καταλαβαίνω ότι πολύ εύκολα «θα νικήσης έλα τὰ εμπόδια» και θα μπρῆς καί σ' στήν κίνησή μας και «θα αλώσθης τή χάρη ποῦ αίσθάνονται τόσα άλλα παι-

διά» ποῦ διαπρέπουν στόν κύκλο μας. Άλήθεια, γράφεις πολύ καλά και δέ μπορούσας νά έτοιμασῆς κεί και κεί οὐ γιά τή Σ. Σ. και νά μοῦ τό στέβιλης — όταν έννοείται θα είναι καιρός, γιατί τώρα δέ δέχομαι.

Η καμμένη ή Μαριάντη Αδρα είχα άρρωστη τή μωμιά τής και τόν αδελφούλη τής κι' έλη ή φροντίδα ποῦ θα γλυκαίνονται και κατόπιν θάνασθόνουν μόνα τους. Ω, αὐτό είναι πολύ καλό, και γιά ένα Σύλλογο πολύ εύκολο, μέσο προπαραγάνδας. Τό συσταίνω και στός άλλους Σύλλογους ποῦ εργάζονται με άγάπη γιά τή διάδοσή μου.

Έλαβα, Α. Θ., και τίς φωτογραφίες σου γιά τό διαγωνισμὸ άλλα τάποστελέγραμά του θαρχήσουν. Θα δημοσιεύθουν δηλαδή τού χρόνου, λίγο πριν άρχίσουν οί προκηρύξεις νέων έκτάκτων διαγωνισμῶν γιά τό καλοκαίρι τού 1930. Έτσι γίνεται πάντα. Όσο γιά τήν ιδέα τού Έρανού, ποῦ σοῦ ήλθε από διάδασος τήν Έπιστολή τού κ. Φαίδωνος γιά τίς Παιδικές Έξοχές, δέν είναι άπρακτικοποίητη. Μπορεῖ νά μζεγυτοῦν από τὰ διαπλάσιων και νά σταλοῦν τού χρόνου τού Βουλαγμένη ακόμα τεσσάρων πέντε φτωχά παιδιά, από γιά ένος μηνός έξοχή έκαστῆ πέρα κάθε φτωχό παιδί: χρειάζεσται 500 δραχμές. Λέγω λοιπόν τήν ιδέα σου κι' ελπίζω νά λάβῃ καλή υποδοχή.

Η Μελαγγολική Ύπαρξις ποῦ έστειλε τόν Κανονισμὸ τής Έμπορικῆς Σχολῆς ποῦ έχει έβρισει στόν Πειραιά ο παλιός μου

